

Улюблені іграшки Мартіна

Дж. Раян Дженсен

Співробітник редакції церковних журналів
(Ґрунтується на справжніх подіях)

“Роби добро, як Ісус робив, Всіх люби, як Він любить”
(Збірник дитячих пісень, с. 116).

Мартін засумував, коли батьки сказали йому, що сім'я переїжджає до іншого міста в Колумбії. Він не хотів залишати друзів, свій дім і місце, в якому він виріс. Мартін тепер житиме не в прохолоді гірського повітря, а поруч з океаном, де весь рік спекотно й волого. Йому доведеться змінити гарячий суп на холодні напої, а куртку на шорти. Крім того, ще й нова школа, новий приход і новий клас Початкового товариства. Все це лякало.

Одного дня мама і тато запитали Мартіна, що він думає про переїзд.

“Мені це зовсім не подобається,—відповів Мартін.— Я не хочу нічого міняти”.

“Я знаю, що переїжджати важко,—сказав тато.— Багато всього поміняється, але не *все*. Ми, як і раніше, будемо з тобою!”

“Це правда”,—сказав Мартін.

“Крім того в тебе залишаться твої речі”,—сказала мама.

Мартін на хвилину замислився над цим. У нього залишиться його одяг, його взуття та інші речі, до яких він звик у старому будинку—в першу чергу його іграшки. Мартін був радий, що зможе взяти свої улюблені іграшки. Він дуже акуратно склав їх для переїзду.

Через якийсь час Мартін почав звикати до нового будинку й міста. Він радів, що переїзд не був таким важким і страшним, як він очікував.

А потім, однієї неділі, коли сім'я пішла до церкви, Мартін помітив багатьох людей, яких ніколи не бачив раніше. У Початковому товаристві було багато нових дітей. Він не міг зрозуміти, звідки вони приїхали. Він чув, як люди, яких він знав, щось казали про пожертвування продуктів, одягу та взуття. Після Церкви Мартін запитав у мами про всіх тих нових людей.

“Їм довелося виїхати зі своєї країни,—сказала мама.— Багато з них залишили

все, що мали, тож тепер у них немає нічого”.

“Ось чому всі хочуть їм допомогти?”— запитав Мартін.

“Саме так. Ісус навчав нас, що ми маємо допомагати нужденним людям. Ми можемо наслідувати Його приклад і поділитися тим, що маємо”.

Мартін подумав, що було б добре так зробити.

Потім мама сказала: “У багатьох дітей Початкового товариства є лише те, що помістилося в їхній рюкзак. Їм довелося залишити іграшки вдома. Як ти думаєш, ти зможеш віддати якісь зі своїх іграшок?” “Ні! Це мої іграшки!”— Сказав Мартін.

Він розвернувся і побіг у свою кімнату.

Мартін оглянув кімнату зі сльозами на очах. Він не хотів віддавати іграшки. Він привіз їх зі свого старого будинку!

Він підійшов до коробки з іграшками і подивився в неї. Він побачив іграшкову вантажівку, своє йо-йо, *trompo* (дзигу), свою найкращу торбинку зі скляними кульками та багато інших улюблених іграшок. Він любив їх усіх. Він не міг віддати їх!

Потім Мартін подумав: “А якби мені довелося залишити свій дім і свої улюблені іграшки?”

Через кілька хвилин він підійшов до мами, тримаючи в руках багато іграшок—не просто якихось старих

іграшок, але тих, з якими він завжди грався.

У мами був здивований вигляд. “Тобі не потрібно віддавати свої улюблені іграшки”.

Мартін розклав іграшки на підлозі. “У інших дітей також були улюблені іграшки,—сказав він.— Я хочу віддати їм свої, щоб вони стали трішечки щасливішими”.

Мама обійняла Мартіна. “Я так тобою пишаюся”.

Мартін відчував тепло всередині. Він знав, що ділитися з іншими—це те, що зробив би Ісус, і це те, що принесло йому радість. ●

ПРОСТІ ВЧИНКИ

“Давайте проявляти нашу любов і вдячність за ... Спасителя, через наші прості, співчутливі вчинки служіння нашим братам і сестрам вдома, в церкві і в наших громадах”.

Президент М. Рассел Баллард, діючий президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Знаходити радість у милосердному служінні”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 49.

ІЛЮСТРАЦІЇ JAMES HOLDER